

ת"פ 33433/06/13 - מדינת ישראל נגד שלאידה בהאא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33433-06-13 מדינת ישראל נ' בהאא(אחר/נוסף)
בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

נגד
שלאידה בהאא

הכרעת דין

בפתח הדברים בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם מעבירות ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות וכן מעשה פזיזות ורשלנות.

כללי

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413' לחוק העונשין, וכן מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 15.6.2013 סמוך לשעה 23:40, נהג הנאשם בטרקטור (להלן: "הטרקטור") באופן פזיז ורשלני, תוך שהוא עובר בין נתיבים, בעת שעובדיה סיטון (להלן: "המתלון") מנסה לעקוף אותו עם רכבו מסוג מיצובישי (להלן: "הרכב"). בנסיבות אלה, כאשר נעצרו שני כלי הרכב ברמזור, ניקב הנאשם באמצעות מברג את הצמיג השמאלי האחורי של רכב המתלון. בהמשך, הרים הנאשם את המברג מתוך כוונה לדקור את המתלון.

2. הנאשם הודה כי אכן נהג בטרקטור במועד המצוין בכתב האישום, וכן שניקב את צמיג רכב המתלון, אך הוסיף שעשה כן לאחר שיודו לעברו אבנים, ומתוך מטרה למנוע מהמתלון לרדוף אחריו. הנאשם כפר בשאר העובדות שיוחסו לו בכתב האישום.

3. במהלך פרשת התביעה, העידו שני מתנדבי משטרה, אשר היו עדים לאירוע, וכן המתלון. בנוסף, עמוד 1

הוגשו צילומי הרכבים, באמצעות השוטר שצילם בזירה, וכן נחקר גובה הודעת הנאשם. הנאשם העיד בעצמו במסגרת פרשת ההגנה.

4. המאשימה טענה כי שני מתנדבי המשטרה העידו על אופן הנהיגה המסוכן של הנאשם, תוך ששמרו על קשר עיין איתו, ובהמשך העידו על המברג בו אחז בצורה מאיימת כלפי המתלונן. המתלונן העיד אף הוא על הנהיגה הפוחזת של הנאשם, אשר קדמה לחלק בו הבחינו מתנדבי המשטרה, וכן על המברג שהיפנה הנאשם כלפיו. בנוסף, טענה המאשימה כי ככל שבית המשפט ימצא כי אין די ראיות להרשעה בגין בירת נסיון דקירה, יש להרשיע את הנאשם, בשל חלק זה של האירוע, בגין עבירת איומים באמצעות המברג.

5. בא כוח הנאשם, טען כי המתלונן העיד בבית המשפט על תנועת יד ספונטנית מצד הנאשם, לגבי חלק האירוע המייחס לו נסיון דקירה, זאת בניגוד לתיאור מתנדבי המשטרה. הנאשם נעצר בסמוך לטרקטור, כאשר שב אליו לאחר הפגיעה בצמיג הרכב, עובדה המחזקת את הטענה כי לא היה בכוונתו לאיים או לנסות לדקור. באופן דומה, טען בא כוח הנאשם כי תיאור אופן נהיגת הנאשם, שונה בין גרסאות עדי התביעה השונים. לגבי דקירת הצמיג, טען כי הנאשם חשש מפני המתלונן, וביקש למנוע ממנו להמשיך ולרדוף אחריו, שכן ככל שתרחש תאונה ביניהם, עלולים עוברי אורח להרוג אותו עקב הרקע הבטחוני. לגבי אופן החקירה שהתקיימה, טען בא כוח הנאשם כי היה על המשטרה לבדוק את מצלמות המקום. בסוגיה זו, טען בא כוח המאשימה כי בתיק החקירה ראיות לפיהן המצלמות הרלוונטיות נבדקו, אך לא נמצא בהן תיעוד לאירוע.

דין והכרעה

6. ראיות המאשימה מבוססות, כאמור לעיל, על שלושה עדים. עדויות עדים אלה, לגבי חלקים שונים של האירוע, אינן עולות בקנה אחד, כפי שיפורט להלן.

נהיגה פזיזה ורשלנית

7. אייל נעמד (להלן: "אייל"), העיד כי הבחין בטרקטור, נוסע מאחורי הרכב "בסוג של פראות, מאיץ מהר, בולם מהר" (עמ' 8 ש- 15 לפרוט'). יחד עם זאת, אישר כי "יכול להיות שהטרקטור בלם לתגובה של הרכב שלפניו" (עמ' 10 ש- 11 לפרוט'). בנוסף, העיד כי לאורך כל הנסיעה בה הבחין, הטרקטור נסע אחרי הרכב, וכן לא היה מעבר מסלולים, עד לרמזור בו נעצרו: "הוא ניסה לזוז ימינה ולא יכל. ניסע לנסוע ישר לא יכל" (עמ' 11 ש- 27-28 לפרוט'). לשאלה מדוע לא הורה לנאשם לעצור בצד, כאשר הבחין בו נוהג לכאורה בפראות ומסכן את המשתמשים בדרך, ענה אייל: "כי הוא לא עשה משהו" (עמ' 11 ש- 3 לפרוט'). עוד עולה מעדות זו, כי אותה נהיגה "פראית" התרחשה במהירות של כ- 20-30 קמ"ש (עמ' 11 ש- 6, 11 לפרוט').

8. יונתן ריקבר (להלן: "יונתן"), אשר היה ברכב בו נהג אייל, העיד על אופן הנהיגה של הנאשם, כך שהטרקטור נצמד לרכב. בנוסף לאייל, ציין שהטרקטור צפר כל הזמן (עמ' 12 ש- 20, עמ' 14 ש- 7 לפרוט'). מדובר בפרט משמעותי שלא ברור מדוע לא נזכר בעדות אייל וכן בעדות המתלון, כפי שיפורט להלן. בניגוד לעדות אייל, לגבי העובדה שהרכב ניסה לעבור למסלול אחר אך לא הצליח, וכן בניגוד לעדות המתלון, כמפורט להלן, העיד יונתן כי **"נהג המיצובישי ניסה להתחמק ממנו כשהוא עובר נתיבים והטרקטור אחוריו"** (עמ' 13 ש- 18-19, וכן עמ' 14 ש- 6-7 לפרוט'). אף עד זה, לא יכול היה לשלול את הטענה שהמתלון הוא שמנע מהנאשם להתקדם בדרכו, ולכן כלי הרכב היו צמודים (עמ' 14 ש- 27-29 לפרוט').

9. המתלון העיד על מה שקדם לשלב בו התחילו מתנדבי המשטרה להבחין בנעשה: לאחר שהמתלון ניסה לעקוף את הנאשם ללא הצלחה, ולבסוף עקף אותו מימין, עשה המתלון לנאשם תנועה מסוימת בידו, והמשיך בנסיעה תוך שהטרקטור נוסע מאחוריו. עד לשלב בו נעצרו כלי הרכב ברמזור, שם ניגש הנאשם אל עבר הרכב, העיד המתלון כי נסע ישר, **"לא עברתי מנתיב לנתיב"** (עמ' 18 ש- 3 לפרוט'). יתרה מכך: המתלון בעצמו, אשר הבחין בטרקטור נוסע אחרי (עמ' 16 ש- 19 לפרוט'), לא הבחין בשום סיבה לעבור מנתיב לנתיב, או בנהיגה בעייתית מצד הנאשם: **"הוא נסע אחרי לא ראיתי לא חשבתי שהוא רודף אחריי. נשארתי בנתיב שלי... לא היתה לי שום סיבה לעבור נתיב"** (עמ' 18 ש- 2-4 לפרוט').

10. בהתחשב בכל האמור לעיל, ההבדלים המהותיים בין גרסאות עדי התביעה בסוגית הנהיגה, אופן הנהיגה המתואר בצורה שונה בין העדים השונים, עדות המתלון לגבי אופן נהיגת הנאשם, ואף ההסבר האפשרי לאופן הנהיגה בו הבחינו מתנדבי המשטרה, כנובע מבלימת הרכב שלפני הטרקטור, אני מוצא כי קיים למעלה מספק סביר לגבי אופן נהיגת הנאשם כמיוחס לו בכתב האישום, ומורה על זיכוי מעבירת נהיגה פזיזה או רשלנית.

נסיון פציעה בנסיבות מחמירות

11. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם אחז במברג, באמצעותו דקר את צמיג הרכב. עבירת נסיון הדקירה, מיוחסת לנאשם בהמשך האירוע.

אייל העיד כי הבחין בנאשם מאיים לדקור את המתלון באמצעות המברג, כאשר השניים עמדו האחד מול השני, תוך שהדגים זאת בהנפת יד ימין באוויר מעל לראשו, כשכף היד קפוצה (עמ' 9 ש- 1 לפרוט'). בשלב זה, צעק אייל לנאשם "עצור משטרה", הנאשם הסתובב לעברו, אייל שלף אקדח, וכשיונתן הצטרף אף הוא - הפיל הנאשם את המברג (עמ' 9 ש- 2-5 לפרוט'). לטענתו, אירוע זה התרחש במסלול שהפריד בין הטרקטור לרכב (עמ' 10 ש- 21 לפרוט').

12. יונתן העיד כי הנאשם החזיק במברג בידו הימנית, והרים אותה לכיוון המתלון, אך לא זכר לומר באיזו צורה: **"ראיתי אותו מרים אותו, לא זוכר להגיד לך באיזו צורה"** (עמ' 15 ש- 21 לפרוט').

יחד עם זאת, ציין כי **"המברג הוחזק בצורה מאיימת"** (עמ' 15 ש- 23 לפרוט'), תוך הסבר שפירוש זה ניתן על ידו לאחיות מברג **"באוויר, לא בצמוד לגוף, תוך שאוחזים בו ביד קפוצה"** (עמ' 15 ש- 25 לפרוט'), אך שב וציין כי אינו זוכר באיזה אופן הוחזק המברג (עמ' 15 ש- 30-31 לפרוט').

אירוע זה התרחש, בהתאם לעדות יונתן, בסמוך לטרקטור (עמ' 13 ש- 1, עמ' 15 ש- 11-12 לפרוט').

13. המתלונן העיד, כי לאחר שהבחין בנאשם דוקר את גלגל הרכב, ראה כי הוא מתרחק לכיוון הטרקטור. בשלב זה, יצא המתלונן מהרכב, שאל את הנאשם מדוע עשה זאת, התקרב אל הנאשם אשר היה בדרכו אל הטרקטור, הסתובב אליו, ו**"את יד ימין שלו הוא הראה לי (מדגים הזזת יד ימין מצידי הגוף), היד שלו היתה מוחבאת, ואז הוא הזיז אותה הצידה, ראיתי משהו מנצנץ, כסוף... יכול להיות שזה היה דבר כזה (הזזה לצד ימין שמאל, או מאחור לפני). בכל מקרה, זה לא היה הנפת יד מעל הראש"** (עמ' 17 ש- 1-5 לפרוט'). בהמשך, תיאר המתלונן את ההתרחסות כך: **"באותו שלב קראתי לו ואמרתי לו הי למה עשית את זה, הוא עצר הסתובב אלי, וראיתי את הנצנץ ביד ימין, הוא הזיז את היד הצידה, הוא הראה לי שיש לו משהו ביד, כאילו אומר אל תתעסק איתי, התנועה היתה מאיימת"** (עמ' 18 ש- 22-25 לפרוט').

14. מהראיות שלעיל, עולה כי קיים למעלה מספק סביר אשר לאופן בו אחז הנאשם במברג, והניף את ידו. אייל, העד היחיד אשר טען כי הנאשם הניף את ידו מעל לראשו, בעודו אחוז במברג. לעומתו, יונתן לא זכר כיצד החזיק הנאשם במברג, כאשר ניתן להעריך שהנפת יד כה דרמטית, המצביעה על נסיון דקירה, היתה מתוארת על ידי עד זה, לכל הפחות בדו"ח הפעולה שערך בסמוך לאירוע. אף אם עד זה היה מחזק את עדותו של אייל, עדותו החד משמעית של המתלונן, העד היחיד לאירוע כולו, מתחילתו ועד סופו, מקימה למעלה מספק סביר לגבי הנפת המברג באוויר, כדבריו: **"לא היה הנפת יד מעל הראש"** (עמ' 17 ש- 5 לפרוט'). כך, תמונת המצב שניתן להסיק מחומר הראיות, היא תאור המתלונן, לפיו לאחר שקרא לנאשם, אשר היה בדרכו אל הטרקטור לאחר שדקר את צמיג הרכב באמצעות מברג, הסתובב הנאשם לעברו. כאמור לעיל, המתלונן תיאר את הזזת היד מצידי הגוף, או הזזתה מאחורי הגוף אל צידו. המתלונן פירש מהלך עובדות זה, כאיום: **"הראה לי שיש לו משהו ביד, כאילו אומר אל תתעסק איתי"** (עמ' 18 ש- 24-25 לפרוט'). מדובר בפרוש שניתן לתנועת הנאשם, אשר אחז במברג זמן רב בטרם הסתובב אל עבר המתלונן, זאת לאחר שהמתלונן קרא לו. יודגש, כי הנאשם היה בדרכו בחזרה אל הטרקטור, לא אמר למתלונן דבר, הסתובב לעברו בעקבות קריאת המתלונן, ואף לאחר שהסתובב - לא אמר למתלונן דבר. הזזת היד, אשר אחזה במברג בטרם חלק זה של האירוע, אגב סיבוב כל הגוף, באופן בו היד זזה לצד הגוף, איננה ניתנת לפירוש חד משמעי, באופן העולה על ספק סביר, כפעולה יזומה ומכוונת על מנת לדקור את המתלונן, ואף לא ככזו שנועדה **"להציג"** בפני המתלונן את המברג, לשם איום. אופן מהלך הדברים, כמתואר לעיל, מעלה למעלה מספק סביר אשר לכוונה כלשהי מצד הנאשם, בהזזת היד האוחזת במברג, תוך סיבוב גופו לעבר המתלונן, או מיד לאחר מכן. לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירת נסיון פציעה בנסיבות מחמירות.

15. הנאשם הודה בכך שדקר את צמיג רכבו של המתלון (מענה לכתב האישום, וכן ת/3 ש-5). בא כוח הנאשם טען כי הנאשם פעל במסגרת הגנה עצמית, כיוון שחשש כי ככל שתתרחש תאונה בינו לבין המתלון, יסברו שמדובר בפיגוע חבלני מצידו, כנהג טרקטור, ויפגעו בו. באופן דומה, העיד הנאשם ש"רציתי לעשות למכונית משהו שלא ימשיך לרדוף אחריי. פחדתי. הרגשתי שהוא רודף אחריי" (עמ' 25 ש-2-3 לפרוט'). לא ברור מדוע חש הנאשם בפחד ממרדף על ידי המתלון, כשהוא בעצמו טען, שלאחר שהמתלון עקף אותו - נסע המתלון רק לפניו, ולא העיד על כל "מרדף" אחריו (עמ' 25 ש-17, 25 לפרוט'). יודגש כי מדובר בדרך קצרה ביותר, הנמשכת משך מספר דקות, במהלך לא ניתן להבין כיצד התעורר אותו חשש כבד בלב הנאשם. שאלה נוספת המתעוררת, היא מדוע הנאשם אשר חש לדבריו בפחד, ירד מהטרקטור בו היה מוגן, וניגש אל עבר מקור הסכנה הלכאורי, ממנו חש פחד. לשאלות אלה מתווספת תהיה, מדוע בחר הנאשם לבצע פעולה זו, בעת שהיו כלי הרכב ברמזור, בו הטרקטור היה במסלול פניה שמאלה בלבד, והרכב היה במסלול נסיעה ישר בלבד. מדוע התעצם חששו של הנאשם בשלב זה, עד כי החליט לנקוט בפעולה, דווקא בשלב בו אמורות היו דרכיהם להיפרד?

לא מצאתי כל מענה מתקבל על הדעת לשאלות אלה.

מאידך גיסא, דברי הנאשם בעת מעצרו, וסמוך לכך - בעת חקירתו, מעידים על הלך הרוח בו היה שרוי, עובר למעשה ובעת ביצועו, אשר מעיד על הכעס שהוביל לו. בתגובה למעצרו, אמר הנאשם: "**הוא עצבן אותי בכביש**" (עמ' 16 ש-10 לפרוט'). בחקירתו תחת אזהרה, אמר הנאשם: "**אני ירקתי ופיצצתי את הגלגל עם מברג**" (ת/3 ש-14). דברים אלה מתיישבים לחלוטין עם הלך הרוח אשר הוביל את הנאשם לדקור את צמיג הרכב, לאחר סכסוך בעקבות השימוש בדרך, כפי שתיאר המתלון.

16. לא מצאתי כל ממש בטענת הנאשם, כי הושלכו לעברו אבנים: בהודעתו במשטרה, טען הנאשם כי במהלך הנסיעה, המתלון "**עצר ברמזור והתחיל לזרוק עלי אבנים**" (ת/3 ש-3). לעומת זאת, במהלך עדותו בבית המשפט, טען הנאשם שאינו יודע מי זרק לעברו אבנים (עמ' 26 ש-1,5 לפרוט'), וכן ייחס אירוע זה ל"תופעה" בה "**ילדים יהודים רואים טרקטור זורקים עליו אבנים**" (עמ' 26 ש-7 לפרוט'). מדובר בגרסה תמוהה, לא ברורה, שאינה מתיישבת עם מבחן השכל הישר. ודאי שלא ניתן לקשור בין זריקת אבנים לעבר הנאשם, אשר לפי דבריו קשורה לתופעה רחבת היקף, לבין חשש כלשהו מפני המתלון. בנוסף, אציין שוב כי מדובר במרחק קצר, במהלכו בוצעה הנסיעה הסמוכה של המתלון והנאשם, בפרק זמן קצר, תוך ששני כלי הרכב צמודים זה לזה. כך עולה מעדויות כל עדי התביעה, וכך ניתן להבין אף מעדות הנאשם. אין זה סביר כי במהלך פרק זמן זה, הספיק המתלון לעצור את רכבו בצד הדרך, "להמתין" לטרקטור הנאשם, לחבור לאחרים, לשכנעם ליידות אבנים לעבר הטרקטור, ולהספיק אף להשתלב שוב בתנועה לפניו.

למעלה מהצורך, אציין כי לנוכח ההנמקות שלעיל, לא מצאתי ממש בטענת בא כוח הנאשם לגבי מחדל ראייתי באי תפיסת תיעוד מצלמות האזור. בנוסף להצהרת המאשימה, עליה לא חלק בא כוח הנאשם, כי נעשתה בדיקה, אשר תועדה במזכרים, ולפיה לא נמצאו מצלמות המתעדות את המקרה, טענת ההגנה איננה מתיישבת עם גרסאות הנאשם, ואין בה להקים לנאשם את טענת ההגנה מפני הרשעה בעבירת היזק במזיד לרכב. באופן דומה, הודיע ב"כ הנאשם בתשובתו לכתב האישום כי בכוונתו לטעון טענת זוטי דברים, ואולם מעבר להשמעת הדברים במענה לכתב האישום, לא נזכר צירוף המקרים "זוטי דברים" במהלך כל ניהול הראיות וכן סיכומי

הצדדים. לפיכך, ומאחר ולא הונחה כל תשתית ראייתית וכן לא נשמעו כל הנמקות לטענה זו, אני דוחה את טענת זוטי הדברים.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירות נסיון פציעה בנסיבות מחמירות ונהיגה רשלנית, ומרשיעו בעבירה של חבלה במזיד לרכב.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ה , 02 פברואר 2015, במעמד הצדדים